

Pavel raději všem nalil, společně si řukli na šťastné Vánoce a nechali na jazyku tancovat natrpklou chuť trnek. „To je hotový čardáš,“ liboval si Ludvík Weber, „takovou slivovici jsem pil naposledy v pětadesátém v Sovětském svazu, přivezli ji tam tankisti z Maďarska, málem jsem tehdy přišel o oči, kluci pak zvraceli krev a čurali žíravinu...“

Tuhle historku znali stejně jako většinu otcových vojenských průpovědek. Nebýt máminých protočených očí, mohli by i pokračovat: „A když jsme pak šli na velkou, měli jsme u zadku modrý plamen, plíce rozervané na kusy a prsty u nohou se nám kroutily do esíček.“

Dům pro umírající. To zní hrozně. Když do něj Dora za poslední dva týdny vstupovala už potřetí, stísněný pocit z jeho chodeb neměla. Hospic ji nešněroval a neděsil, jako když tu byla poprvé. Uvědomovala si, že je to i lidmi, kteří tu vytvářejí příjemnou oázu klidu – jako kdyby to bylo jen místo oddechu, taková čekárna, kde si člověk odpočine, nabere dech a pokračuje dál. Aspoň tak se všichni tvářili a snad i věřili tomu, že lidé na smrtelných postelích tu nechají jen svou nepodstatnou tělesnou schránku a jejich duše budou pokračovat ve své pouti. Dořino vnímání světa tohle vysvětlení nepřijímalo, ale respektovalo.

Hned ode dveří ucítila vůni borovicových větví, které sem před Vánoci donesla, a byla ráda, že svěží přírodní vůně teď dělá Čenkovi společnost. Tentokrát přivezla plechovou krabičku s cukrovím pro personál, jenže jak ji vyndávala

z tašky, řízla se o stříbrné víčko do prstu. Sakra, jak to vyrábějí? Zlobila se. Přes miniaturní chodbičku se prosmýkla do koupelny, aby si pod tekoucí ledovou vodou ranku zatáhla. Krev jí dělala zle, nejednou už ji poslala až za hranici vědomí. Nemohla by být jako její máma zdravotní sestrou, chybí jí odolnost vůči lidské tělesnosti – pachům i tekutinám. Krev jí kapala do umývadla, ještě nestačila ani otočit kohoutkem, když zaslechla z vedlejší místnosti hlasy. Jeden slabý, tichý, bezbranný. Druhý rozvážný, mírný až shovívavý, který klidně odříkával slova: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha svatého. Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní. Amen.“

Lekla se. Co to je? Svátost nemocných? Poslední pomazání? Kruci, co to znamená? Že Čeněk sčítá poslední minuty? Chtěla z koupelny vyletět, vyběhnout třeba na chodbu, nebo do návštěvní místnosti, zmizet a neslyšet, necítit a nevnímat, jenže to nešlo. Bála se, že vrznutí dveří svátost pokazí a ona nedopřeje Čenkovi to, o čem křesťané sní... že pohádka o věčné duši nebude vyslyšena. Vybavila se jí slova, která kdesi četla na nějakém plakátku: „*Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného...*“ Dál už si to nepamatovala, vlastně ani nechtěla, to jen její fotografická paměť přehrála slova v mozku. Stála v koupelně jako socha, na dně umývadla se leskla její krev... ale ona teď přece nemohla pustit vodu a celé to pokazit!

„Bojím se umřít. Kvůli Arnoštu Adamcovi,“ opakoval Čeněk to, co říkal před pár dny i jí. Chtěla si zacpat uši, narvat do nich prsty, jenže zvědavost byla mnohem silnější.